



Poruka subotne škole

Saveti za hrišćanski život I/2010



I tromesečje

1. ONO ŠTO JESAM VAŽNIJE JE OD ONOG ŠTO GOVORIM

Nesumnjivo postoje izuzeci, ali opšte je pravilo da će moja ljubav, moj odnos, moja zajednica sa Gospodom i pojedincima i moj karakter na duže staze biti značajniji od mojih reči. Koliko god moj savet bio mudar, ukoliko je u suprotnosti sa mojim karakterom ili načinom života, verovatno neće biti delotvoran. Sa druge strane, istinsko saosećanje i ljubav mnogo će značiti osobi koja se suočava sa krizom ili problemom, bez obzira što ih možda ne možemo adekvatno izraziti rečima. Mnogo puta nećemo imati pravi odgovor na nečiju potrebu, ali možemo biti odgovor ili, tačnije, sredstvo kroz koje će se izraziti Isus, kao pravi odgovor. Zbog toga je važno da:

- Održavamo životodavni lični odnos sa Bogom;
- Živimo dosledno kao učenici i sledbenici Isusa Hrista;
- Prihvatimo i, gde je to adekvatno, budemo iskreni o sopstvenim slabostima i nemoćima;
- Izražavamo Hristovu ljubav i
- Pokažemo da smo dostojni poverenja.

Apostol Jovan u 1. Jov. 1. poglavlju kaže da naš odnos prema Hristu postavlja temelj za naš odnos prema drugima. Onaj koji hodi u videlu, a videlo je Hristos, voleće i poštovati ne samo onoga ko mu čini dobro, već i onoga koji je zalutao u tamu. Na žalost, mnogo puta naše reči govore jedno, ali naša dela viču drugo. Dela uvek nadglasaju reči, a naša verodostojnost zavisi od usklađenosti reči i dela.

Nemojmo se praviti savršenim ili bezgrešnim. Bog zna da nismo savršeni, ali i naši bližnji mnogo puta pre nas vide naše slabosti, ne zbog toga što je nama nemoguće da ih vidimo, već zato što ne želimo pre svega sami sebi da ih priznamo. Ne zaboravimo da ljubav nije prirodno deo našeg karaktera. Ona je Božji dar. U zavisnosti od toga koliko smo spremni da se izložimo njenom uticaju, toliko ćemo i biti sposobni da je pokažemo.

Deluje paradoksalno, ali onaj koji je svestan da je slab i nemoćan ispunjava neophodan uslov da bude jak i moćan, ali u snazi Onoga čija mu moć stoji na raspolaganju. Ljudima može mnogo pomoći kada znaju da smo i mi kao i oni i da naša moć da se suočimo sa životnim problemima ili pobedimo slabosti ne leži u našoj prirodnoj nadmoćnosti već u ljubavi i sili Osobe koja jednako voli njih kao i nas. Ako želite da svom susedu kažete šta će Hristos učiniti za njega, dajte mu da vidi šta je Hristos učinio za vas.

2. PET JEZIKA LJUBAVI

Želja za ljubavlju je nešto što je Bog ugradio u nas pri samom stvaranju. Ljubav je najvažnija reč u svakom jeziku. I svetovni i duhovni mislioci slažu se da ljubav igra glavnu ulogu u životu. Potreba da se osećamo voljenim osnovna je ljudska emocionalna potreba. Ljudi ispoljavaju i primaju ljubav na različite načine. Doktor Gari Čepmen nalazi pet takvih načina i naziva ih: »Pet jezika ljubavi«. To su:

Sadržajno vreme;

Reči priznanja i odobravanja;

Darivanje;

Pomaganje;

Fizički dodir.

Jezik ljubavi br. 1: Reči priznanja i odobravanja

Mark Tven je jednom rekao: «Od lepog komplimenta mogu živeti dva meseca.» Vašem supružniku i deci će verovatno trebati više. Jedan od načina emocionalnog izražavanja ljubavi su reči koje pojačavaju

ljubav. Usmeni komplimenti ili reči razumevanja jasno izražavaju ljubav. Kakva bi bila emocionalna klima braka kada bi muž i žena redovno slušali takve reči priznanja i odobravanja? Predmet ljubavi nije da dobijete nešto što želite, nego da doprinesete blagostanju onoga koga volite. Međutim, činjenica je da smo više motivisani da uzvratimo ljubav ako čujemo reči priznanja i odobravanja. Drugi je način upućivanje ohrabrujućih reči. Često nam nedostaje hrabrosti i taj nedostatak nas sprečava da uradimo pozitivne stvari koje bismo želeli. Skriveni potencijal oblasti u kojima se vaš supružnik ili vaše dete oseća nesigurno možda čeka vaše ohrabrujuće reči.

Jezik ljubavi br. 2: Sadržajno vreme

Osnovni vid kvalitetnog vremena ogleda se u tome da ga provedemo zajedno. Zajedništvo uključuje usredsređenu pažnju. Ako provodimo vreme radeći nešto zajedno, to govori koliko nam je stalo i koliko uživamo jedno u drugome, kao i koliko volimo da nešto radimo zajedno.

Jezik ljubavi br. 3: Darivanje

Poklon je nešto što možete držati u ruci i reći:«Vidi, mislio je na mene.» ili »Setila me se«. Treba da mislite na nekoga da biste mu nešto poklonili. Sam poklon je simbol tih misli. Pokloni su vidljivi simboli ljubavi.

Jezik ljubavi br. 4: Činjenje usluga

Spremanje jela, postavljanje stola, pranje posuđa, usisavanje poda, čišćenje ormara, brisanje mrlja sa ogledala, iznošenje smeća, održavanje automobila u ispravnom stanju, brisanje roletni, šetanje psa - menjane vode u sobnom akvarijumu - sve je to pomoć. Zahteva razmišljanje, planiranje, vreme, napor i energiju. Ako se obavlja uz pozitivan duh, onda su to očiti izrazi ljubavi. Ljubav se uvek slobodno daje. Molbe usmeravaju ljubav, a zahtevi zaustavljaju njen tok. Ljubav je izbor i niko vas ne može primorati da volite.

Jezik ljubavi br. 5: Fizički dodir

Za mnoge ljude fizički dodir je osnovni jezik ljubavi. Bez njega, oni bi se osećali nevoljenima. Sićušni receptori dodira raspoređeni su svuda po telu. Kada ih dodirnemo ili pritisnemo, nervi prenose impulse do mozga i možemo da ih osetimo kao izraz ljubavi.

Ljubav je izbor

Kako da govorimo nečijim jezikom ljubavi kada smo puni bola, gneva i ozlojeđenosti zbog neuspeha iz prošlosti? Odgovor na to pitanje leži u osnovnoj prirodi naše ljudskosti. Mi smo bića koja biraju. To znači da možemo napraviti i loš izbor. Kritikuemo, prigovaramo i povređujemo. Umesto toga možemo reći: »Žao mi je. Znam da sam te povredio, ali želim da u budućnosti bude drugačije.« Ljubav ne može da promeni prošlost, ali menja budućnost.

3. ODLUČILI SMO DA BUDEMO SREĆNI

»Ljubi Gospoda Boga svojega ... svom misli svojom...«

Delovanje uma u postizanju dubljeg, srećnijeg života počinje izgradnjom životnog stava. Sreća je u stvari stanje uma. »Mislim da su ljudi srećni onoliko koliko to odluče da budu«, rekao je jednom Abraham Linkoln.

Međutim, neverovatno je koliko ljudi u crkvi ima pogrešnu sliku o svome Bogu i o samoj suštini hrišćanstva.

Veoma često se Bog crkve zamišlja kao neki starac krajnje ozbiljnog lica, dok se Njegovi sveci koji ga okružuju predstavljaju kao ozbiljne osobe, veoma bleđih lica na kojima se vidi patnja.

Hrišćani moraju prevazići ovakva shvatanja i stavove koji predstavljaju Hrista i hrišćanstvo u nekakvom tajanstvenom sivilu, kao nešto veoma ozbiljno i tužno. Zbog ovakvih naših »religioznih predrasuda« skloni smo da Isusa zamišljamo kao tužnu i ozbiljnu osobu, pa čak i depresivnu. No, Isus uopšte nije bio takav. On je bio najradosnija osoba koja je ikada živela na Zemlji. Pisac poslanice Jevrejima svedoči o tome navodeći Psalam 45:7, koji za Isusa kaže sledeće:

»Omilela Ti je pravda, i omrzao si na bezakonje: toga radi pomaza Te, Bože, Bog Tvoj uljem radosti većma od drugova tvojijeh.« (Jev. 1,9)

Isus je primio »pomazanje radosti« od Oca, a »nositelj« ovog pomazanja je Duh Sveti. Ovo pomazanje radosti nam otkriva samu suštinu Božje prirode - Bog Biblije je u suštini jedan vrlo radostan Bog.

Kada pogledate oko sebe, videćete da je sve što je stvoreno ispunjeno radošću. Šta osećate dok gledate livadu koja se šareni od raznobojnog cveća, zalazak sunca? Ili, dok posmatrate malu decu u igri? Da li sve to u vama pokreće radost i mami smešak na vašem licu? Da, celokupno stvaranje nosi »pečat radosti«. Ipak, reći ćete, ima i tužnih stvari. Da, ima. No, setite se da je ovo pali svet, svet koji je razorio greh. Međutim, tragovi njegovog »originalnog izdanja« još uvek su vidljivi - Božji karakter se i dalje može pročitati kroz stvorenja.

Naravno, Isus je znao biti i tužan, čak je i plakao, ali ovakva osećanja nisu bila prevladavajuća u Njegovom karakteru. On nije ceo svoj zemaljski život hodao kao »čovjek patnje i vičan boli« (Isa. 53,3), kao što neki hrišćani zamišljaju Isusa. Isaija ne govori o Isusov karakteru već o Njegovom predodređenju, jer hebrejska reč »yada«, koja je prevedena kao »vičan«, ustvari ima značenje: »znati, biti informisan«. Isus je znao da je rođen da bude žrtva za ljudske grehe, a ipak je svakoga dana sa radošću išao prema svome krstu (Jovan 15,11;17,13).

U jevanđelju nalazimo predivan tekst u kome Isusa okružuju deca (Marko 10,13-16). Roditelji su donosili svoju decu Isusu, ne samo zato što su to oni hteli, već verovatno što su to i deca sama tražila. Deca nepogrešivo osećaju da li u nekome ima »duha radosti« i nikada neće pokazati otvorenost i zanimanje za neku namrštenu, tmurnu i smrtno ozbiljnu osobu.

Kada je govorio o nebeskom carstvu, Isus ga je predstavljao slikama radosti i veselja svadbene gozbe. Možete li neko svadbenu slavlje zamisliti bez radosti?

Na žalost, mnogi hrišćani ovo ne shvataju i celo svoje hrišćanstvo žive kao da su na sahrani, a ne na svadbenom slavlju (Rim. 14,17). Suštinu hrišćanstva čini »Radosna vest« i hrišćanin je čovek koji ima razloga da se raduje više od bilo kog drugog, jer mu je ime zapisano na nebesima (Luka 10,20). U Bibliji se nalazi jedan stih koji nam otkriva Božje srce prema svom narodu:

»Gospod Bog tvoj, koji je usred tebe, silni, spašće te; radovaće ti se veoma, umiriće se u ljubavi svojoj, veseliće se tebe radi pevajući.« (Sof. 3,17)

Bog je srećan što nas je spasio, On se raduje zbog toga, veseli se zbog nas i peva. Doslovno, ovaj stih se može shvatiti ovako: Bog je izvan sebe od radosti, što nas je spasio, što nas ima za sebe. Verujete li u ovo? Ako

ne, počnite da razmišljate o istinama datim u ovom stihu, i primićete drugačiju sliku o vašem Bogu, ali ujedno i o sebi samima.

Radost daje bolji ukus našim životima i »naša religija« time pred ljudima postaje religija vedrine i raspoloženja. Bićemo prepoznati kao ljudi koji slede »radosnog Boga«, koji umeju da pokažu radost i optimizam u svakoj životnoj situaciji. Zar ne piše: »S radošću ćete crpsti vodu iz izvora ovog spasenja.« (Isa. 12:3).

Dragi moji, »radujte se u Gospodu«.

4. KAKO IMATI MIR U ŽIVOTNIM BORBAMA?

Svi mi imamo trenutke u svom životu kada okolnosti postaju teže nego što je to uobičajeno, pa čak dolaze i do tačke kada je veoma teško imati mir. Evo nekoliko saveta kako zadržati mir tokom teških vremena.

1. Prva stvar koju morate uraditi jeste da iskreno sagledate situaciju u kojoj se nalazite i period kroz koji prolazite. U većini slučajeva kada ste u teškoj situaciji, emocije mogu zamračiti vašu moć rasuđivanja. Ovo je vreme kada su vam potrebni drugi ljudi koji će objektivno sagledati problem. Ipak, budite obazrivi kad tražite osobu od koje očekujete pomoć i savet; potrebna vam je osoba koja će vas ohrabriti i popraviti vam raspoloženje.

2. Fokusirajte se na ono što možete kontrolisati i ne brinite se o onom što ne možete. U mnogim situacijama strah i zabrinutost samo će pogoršati i produžiti trajanje problema jer će paralizovati vašu moć zaključivanja i delovanja.

3. Okrenite se ka Bogu čim naiđete na problem umesto da Mu se obratite »kada ništa drugo ne pomaže«. Ako se uz molitvu suočite sa teškim situacijama, problemi će se rešavati brže i bolje jer imate Božansku silu na svojoj strani. Bog je jedini koji vam može dati mir, koji možda neće biti logičan onima koji situaciju posmatraju bez pouzdanja u Njega.

4. Obratite pažnju šta govorite sebi i drugima. Ako se fokusirate na razgovor o problemima i teškoćama, oni će se samo umnožavati.

Nasuprot tome, ako se fokusirate na dobro, bez obzira koliko malo ono bilo, ono će se vremenom povećavati.

5. I na kraju, ne zaboravite da svi prolazimo kroz teške periode. Vreme i iskustvo će učiniti da naučite kako prolaziti kroz dobra ali i loša vremena.

5. ŠTO BLIŽE HRISTU, TO DALJE OD GREHA

Oni koji žele da steknu blagodat svetosti moraju pre svega shvatiti smisao samopožrtvovanja. Hristov krst je glavni stub koji podržava »večnu i od svega pretežniju slavu«. Ako ko hoće za mnom ići, kaže Hristos, »neka se odreče sebe i uzme krst svoj i ide za mnom«. Naša ljubav prema bližnjima otkriva i ljubav prema Bogu. Strpljenje u službi donosi spokojstvo duši. Smernim, neumornim, vernim trudom povećava se blagodat Izrailja. Bog podržava i učvršćuje onoga ko je voljan da ide Hristovim putem.

Posvećenost nije delo jednog trenutka, časa ili dana, nego čitavog života. Ona se ne stiče nestalnim osećanjima, nego neprekidnim odbacivanjem greha i življenjem za Hrista. Slabim, povremenim naporima zlo se ne može ispraviti, niti se može preobraziti karakter. Možemo pobediti samo dugim, istrajnim naporima, strogom disciplinom i velikom borbom. Mi danas ne znamo kolika će biti naša borba sutrašnjeg dana. Sve dok sotona vlada, moramo savlađivati svoju sebičnost i pobeđivati grehe koji nas opsedaju. Dokle god živimo, nema zastoja, nema mesta do koga možemo stići i reći: »Sve sam postigao«. Svetost je posledica poslušnosti tokom čitavog života.

Ukoliko se više približavamo Isusu, ukoliko više shvatamo čistotu Njegovog karaktera, utoliko ćemo jasnije zapažati ogromnu težinu greha i manje ćemo biti skloni da sami sebe uzdižemo. Na svakom koraku našeg hrišćanskog života naše pokajanje mora postajati sve dublje. Tada ćemo shvatiti da su sve naše sposobnosti samo u Hristu.

6. LJUBAZNOST I VAŠE ZDRAVLJE

»Kada pokazujete makar i male znake pažnje prema drugima, to neće samo popraviti vaše i raspoloženje osobe kojoj je ta pažnja upućena, već ćete poboljšati i svoje zdravlje i sreću.«

Ove reči možete pročitati u medicinskim časopisima, popularnim magazinima i knjigama koje objašnjavaju kako unaprediti svoje zdravlje i celokupan život. Istraživanja pokazuju da dela ljubaznosti vode ka značajnim poboljšanjima celokupnog zdravlja, fizičkog i mentalnog.

Prednosti činjenja dobrih dela mogu se sumirati na sledeći način:

- Pomaganje drugima donosi osećaj euforije, koji je praćen dogotrajnim dobrim osećajem;
- Smanjuje stres;
- Poboljšava osećaj vrednosti, zadovoljstva i optimizma.

U potrazi za načinom da poboljšamo svet, često zaboravljamo na sebe. Međutim, najbolji način da promenimo svet je da promenimo sebe, a ljubaznost je najlakše oruđe koje možemo upotrebiti.

Iako je vrlo lako preći preko prilika u kojima možemo biti ljubazni, život je isprepleten situacijama u kojima možete biti korisni, razumni, pažljivi, brižni i ljubazni, kako prema onima koje volite, tako i prema strancima. Najobičajniji dodir ili nesebično delo može izazvati velike efekte.

Ovakvi mali, ali ipak važni znakovi pažnje predstavljaju neuslovnu i nespitanu ljubav koja se nesebično daje, a da se ništa ne traži zauzvrat.

Kada nekome poklonite ljubaznost, iz navike, zabrinutosti ili drugih razloga, kreirate toplinu koja će zagrijati i najhladnije srce.

Komponente ljubaznosti su saosećanje, poštovanje i darežljivost. Kada se pojednostavi, ljubaznost je svestan čin uključivanja u tuđi život na pozitivan način, a da se ništa ne traži zauzvrat ili da je te osobe moraju čime zaslužiti.

Možda niste ni svesni koliko ljudi oko vas trebaju ljubaznost i koliko ona ima uticaja na druge ljude. Pridržite li nekome vrata, možete ga nadahnuti na ljubaznost i uljudnost prema drugim osobama toga dana. Smešenje ljudima koji sretnete u prolazu može im olakšati nošenje

obaveza ili dati osećanje da nisu neprimetni. Svaki čin ljubaznosti ima pozitivan uticaj na druge pojedince, ljubaznost donosi još više ljubaznosti jer se ona proširuje i umnožava.

Uneti ljubaznost u svoj svakodnevni život vrlo je lako, samo treba da steknemo naviku. Započnite s ljubaznim umesto rutinskim »dobro jutro« ili »doviđenja«. Ipak, da biste bili ljubazni, morate se osloboditi svoga prevelikog ega i biti potpuno svesni u svakom trenutku vašeg života ljudi oko sebe i njihovog postojanja. Na kraju ćete uvideti da svaki vaš ljubazan čin zaista čini ovaj svet, na mali i neprimetan način boljim.

7. STVOREN SI ZA DOBRA DELA

»Kao što si ti mene poslao u svet, i ja njih poslah u svet.« Jovan 17,18.

Ti si stvoren za misiju. Bog je na delu u svetu i želi da mu se pridružiš. To ne znači da treba da daš otkaz na poslu i da postaneš propovednik. Bog želi da govoriš Radosnu vest tamo gde si. Kao student, majka, vaspitač, prodavac ili direktor, šta god da radiš, treba neprekidno da tražiš ljude koje Bog navodi na tvoj put, da bi s njima govorio o jevanđelju.

Tvoja misija daje smisao tvom životu. Sve u ovom životu je prolazno, samo je Božje carstvo večno. Sve ostalo će na kraju iščeznuti. Zbog toga moramo živeti životom koji ima svrhu – životom koji je posvećen proslavljanju, zajedništvu, duhovnom rastu, činjenju dobrih dela i ispunjavanju naše misije na zemlji.

Za Isusa je zapisano »I prođe čineći dobro«. Bog želi da i pored naših imena u nebeskim knjigama budu zapisane iste ove reči. Biti kao Isus znači biti sluga drugima. Ako želiš da budeš istinski hrišćanin, moraš biti sluga koji uvek gleda kako da pomogne drugima. » Zato dakle dok imamo vremena, da činimo dobro svakome, a osobito onima koji su s nama u veri.« (Galatima 6,10)

Kada Bog pred tebe postavi nekoga u potrebi, On ti pruža priliku da rasteš u služenju. Bog kaže da potrebama svoje verske zajednice treba da daš prioritet, a ne da ih staviš na dno svoje liste »moranja«.

Mi propuštamo mnogo prilike za služenje zato što nam nedostaje osetljivosti i spontanosti. Dobre prilike za služenje se ne ukazuju često.

Brzo prođu, ponekad se uopšte ne vrate. Možda ćeš imati samo jednu priliku da nekome poslužiš, zato iskoristi taj momenat.

Džon Vesli je bio izuzetan Božiji sluga. Njegov moto je bio:» Čini dobro koliko god možeš, na svaki mogući način, gde god možeš, kad god možeš, svima kojima god možeš, dokle god možeš.«

Možda tvoju službu drugi neće primetiti, ali poslušaj savet Božje reči: »Zato braćo moja ljubazna, budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti i napredujte jednako u djelu Gospodnjem znajući da trud vaš nije uzalud pred Gospodom.« (1. Korinćanima 15,58)

8. PET SAVETA ZA BRAK

Svako područje života zahteva naše stalno ulaganje radi napretka. Bračni život nije izuzetak. Božji cilj u braku je da dvoje postane jedno i da na taj način iskuse radost života koju u svojoj zajednici imaju tri lica Božanstva. Evo nekoliko praktičnih saveta koji nam mogu pomoći da napredujemo u svojim bračnim zajednicama:

Odvojite vreme da se molite sa vašim bračnim drugom. Zamolite Boga da vas ispuni svojim Duhom i da vam snagu za taj dan. Međusobna svakodnevna briga će vas dovesti bliže jedno drugom. Pokazivanje ljubavi ići će dalje od emocionalnog i fizičkog izražavanja jer ćete shvatiti duhovne potrebe i borbe vašeg bračnog druga. Na ovakav način razvićete duboku intimnost jedno sa drugim i sa Bogom.

Odvojite vreme da zajedno čitate Bibliju. Ako to ne možete učiniti svakoga dana, uradite to bar jednom sedmično. Čitajte Bibliju, duhovnu literaturu i zajedno razmišljajte o temi koju proučavate, a zatim se molite zajedno. Ovo će va možda oduzeti od sna, ali će vam ojačati brak.

Donosite važne odluke zajedno. Važne odluke poput onih finansijske prirode najbolje se donose zajednički. Najčešće su finansije i najveći izvor problema. Zato pokušajte da ih rešite zajedno čak i ako jedan od supružnika ima više dara za upravljanje novcem. Ukoliko imate odvojene novčanike ili tajite kako trošite novac, rizikujete da u vaš brak unesete sumnju i nepoverenje.

Uključite se u crkveni život. Pronađite način i službu u crkvi gde možete iskoristiti svoje darove i potencijal koji imate. Služite zajedno i stvarajte zajedničke prijatelje.

Odvojite vreme za romansu. Nakon venčanja, bračni parovi veoma često zaboravljaju da su i braku potrebne romantične večeri, zajedničke šetnje i sl., naročito kada dođu deca. Pronađite način i vreme da održite vašu vezu svežom i jakom. Jak hrišćanski brak je izuzetno sredstvo za svedočenje o Božjoj sili.

Možda ovih 5 saveta deluju jednostavno, ali zahtevaju vreme i posvećenje cilju. Zaljubiti se ne zahteva vreme i žrtvu, ali održati brak jakim zahteva požrtvovanje i spremnost na promenu. Cilj bračne zajednice je dostojan truda žrtve i ulaganja.

9. NAUČITE DECU PONIZNOSTI

Poniznost je jedna od najredih osobina, a ujedno je i najviše tražena. Hajde da pogledamo nekoliko načina kako ohrabriti razvijanje poniznosti kod dece.

1. Učite decu da budu sluge. Isus je neprestano podsticao učenike da razvijaju duh službe, iako ga oni po svojoj prirodi nisu imali. Nikada nije rano da započnete ovu veoma važnu životnu lekciju. Ukoliko deca nauče da sebe posmatraju kao sluge Bogu i drugima, to će vremenom u njima razviti ponizan duh, razviti njihove sposobnost socijalizacije, poboljšati njihovo samopouzdanje i pomoći da se prevaziđu stidljivost.

2. Ohrabrite decu da priznaju pogreške. Govorite im uvek iznova da, i ako počine grešku ili greh, postoji oprostjenje i prihvatanje. Deca koja osećaju da mogu biti iskrena prema roditeljima ređe će lagati i braniti se kada učine nešto loše. Sa druge strane, vi kao roditelji morate biti spremni da priznate kada pogrešite. Neki roditelji smatraju da moraju pred decom biti savršeni. U stvarnosti kada roditelj kaže detetu: »Izvini, pogrešio sam«, on postaje veći u očima svog deteta.

3. Učite decu da pokazuju saosećanje sa drugima. Poniznost je usko povezana sa shvatanjem osećanja i problema drugih, zato

je potrebno kod dece razvijati oseljivost za potrebe onih koji ih okružuju.

4. Učite ih da u postizanju cilja nalaze zadovoljstvo, umesto da hrane svoj ponos. Kada deca urade nešto dobro ili postignu neki cilj, poučite ih da je dobro da osećaju zadovoljstvo, ali im jasno dajte do znanja da arogantno ponašanje nije dozvoljeno.

5. Nemojte im dozvoliti da se ponašaju bez poštovanja i koriste ružne reči. Učite ih da se izražavaju lepo i sa poštovanjem. Ukoliko u razgovoru uočite da se način njihovog izražavanja menja, zaustavite ih i podsetite da ćete ih slušati samo ako se budu izražavali na pristojan način. Ohrabrite ih i pohvalite u njihovom napredovanju.

6. Ohrabrite ih da budu poučljivi. Naša deca treba da budu dobrovoljni učenici. Koliko god da znaju, uvek mogu napredovati i saznavati više.

7. Budite uzor poniznosti. Deca se služenju uče od vas. Pokažite im da vi nemate sve odgovore i tražite savete od drugih osoba. Neka vas vide kako čitate, slušate, gledate i tražite znanje i mudrost. Zamolite ih da vas pouče nečemu što oni znaju, a vi ne znate.

10. VAŽNA JE ODLUKA

»Ali Danilo naumi da se ne skvrni obrokom jela careva i vinom koje on pijaše, i zamoli se starješini nad dvoranima da se ne skvrni.« Danilo 1,8

»O pouci koja je ovde izneta morali bismo dobro da razmislimo. Stroga saglasnost sa zahtevima Biblije biće blagoslov i telu i duši. Plod Duha nisu samo ljubav, radost i mir, već i umerenost. Nismo pozvani da ukaljamo svoja tela, već su ona hram Svetoga Duha.

Jevrejski zarobljenici su bili ljudi sličnih strasti kao i mi. Usred primamljivih uticaja blještavih dvorova Vavilona, oni su stajali čvrsti. Današnja je omladina okružena pozivima na samougađanje. Posebno je u našim gradovima lako naići na svaki oblik senzualnog isticanja i poziva. Oni koji poput Danila odbiju da se okaljaju biće nagrađeni umerenim navikama. Sa većom fizičkom izdržljivošću i silom uzdržanja, oni su spremni za svaki slučaj opasnosti.

Pravilne fizičke navike doprinose jakom umnom stanju. Intelektualna sila, telesna izdržljivost i dužina života počivaju na nepromenljivim zakonima. Bog neće sačuvati čoveka od posledica kršenja prirodnih zakona. Onaj koji nastoji da bude čvrst mora biti umeren u svemu. Danilo bistrina uma i čvrstina namere, njegova sila u sticanju znanja i opiranju iskušenju, u velikoj su meri bili posledica jednostavnosti njegove ishrane, kao i njegovog života molitve...

Istorija Danila i njegovih drugova zapisana je na stranicama nadahnute Reči, za dobro mladih svih narednih vekova. Kroz zapis o njihovoj odanosti načelima umerenosti, Bog i danas govori mladićima i devojkama, pozivajući ih da prikupe dragocene zrake svetlosti što ih je On dao u pogledu hrišćanske umerenosti, te da se stave u pravi odnos prema zdravstvenim zakonima.« – Elen G. Vajt, Youth's Instructor, 1903.

11. HRISTOS, NAŠA PRAVDA

»Kojega postavi Bog očišćenje verom u krvi njegovoj da pokaže svoju pravdu oproštenjem pređašnjih greha.« Rimljanima 3,25

Hristos je nazvan »Gospod pravda naša« i verom bismo svi morali da uzviknemo »Gospod, moja pravednost«! Kada se verom oslonimo na taj Božji dar, hvala upućena Bogu biće na našim usnama i mi ćemo moći da objavimo i drugima: »Gle, Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta!« (Jovan1,29) Tada ćemo biti u stanju da govorimo izgubljenima o planu spasenja, da je, još u vreme dok je svet ležao pod prokletstvom greha, palom i beznadežnom grešniku Gospod objavio uslove milosti i otkrio vrednost i značenje svoje blagodati. Blagodat je nezaslužena naklonost... Upravo je blagodat poslala našeg Spasitelja da potraži nas zalutale i da nas vrati natrag u tor...

Niko nije u stanju da, pošto sagleda sebe, u sebi pronade nešto što bi ga preporučilo Bogu ili mu osiguralo prihvatanje pred Bogom. Grešnik može da nađe pristup Bogu jedino preko Isusa Hrista, Koga je sam Otac dao za život sveta. Samo Isus je naš otkupitelj, naš zastupnik i posrednik: u Njemu je naša jedina nada u oproštenje, mir

i pravednost. Jedino zaslugom Hristove krvi grehom opterećena duša može ponovo da postane zdrava...

Kada se odazovemo Hristovom pozivu, kada Mu se pridružimo, pokazujemo spasonosnu veru... vera upoznaje dušu s Božjim postojanjem i Njegovom prisutnošću, i gledajući jedino Božju slavu, sve više prepoznajemo lepotu Njegovog karaktera i savršenstvo Njegove blagodati. Naša duša biva osnažena duhovnom silom, jer već udišemo atmosferu neba... Mi se uzdižemo iznad sveta, i gledamo samo Onoga koji je Zapovednik nad deset tisuća, koji je sav ljubak, a gledajući Njega, preobražavamo se u Njegovo obličje.« (Elen G. Vajt 1SM 331-115)

12. DUHOM I ISTINOM

»Ali ide vreme, i već je nastalo, kada će se pravi bogomoljci moliti Ocu duhom i istinom, jer Otac hoće takvih bogomoljaca. Bog je duh; i koji mu se mole, duhom i istinom treba da mu se mole.« Jovan 4, 23.24

Obratite pažnju da prethodni stihovi kažu da se Bogu TREBA moliti Duhom i istinom. U hrišćanskom svetu postoji zbrka u pogledu načina proslavljanja Boga. Pogledajte samo koliko denominacija postoji i na koliko načina se služi i proslavlja Bog. Bez obzira na to šta drugi mislili, mi se moramo osloniti samo na Bibliju kao merilo naše vere i osnovu naših kriterijuma.

Svrha našeg bogoslužjenja je da damo slavu i hvalu Njemu, našem Tvorcu. Naše bogoslužjenje nije puki spoj pesama, propovedi i molitava, nije posećivanje crkve jednom sedmično – ono ide mnogo dalje i dublje od toga. Zašto uopšte proslavljamo Boga? Da li Ga proslavljamo u Duhu?

Bog nas želi cele. Bog ne želi samo deo naših života. On traži celo srce, dušu, ceo um i celu snagu. Nije zainteresovan za polovičnu privrženost, delimičnu poslušnost i ostatke našeg vremena i novca. On želi našu potpunu posvećenost, a ne sićušne deliće naših života. Bog mrzi licemerje, ne želi predstave, pretvaranja ili prevaru u proslavljanju Njegovog imena. On želi iskrenu, pravu ljubav. Mi možemo proslavljati Boga *nesavršeno*, ali ga ne možemo proslavljati *neiskreno*. Naravno, iskrenost sama po sebi nije dovoljna jer čovek može biti iskreno u

zabludi. Zato su potrebni i duh i istina. Bogougodno proslavljanje je i duboko emocionalno i duboko doktrinarno.

U Starom zavetu, Bog je uživao u mnogim žrtvama koje su ga proslavljale zato što su bile prasluka Isusove žrtve na krstu za nas. I danas Bog uživa u različitim žrtvama koje se prinose u Njegovu čast: u žrtvama hvaljenja, slavljenja, poniznosti, pokajanja, novčanim prilozima, molitvama, u služenju i deljenju s onima koji su u potrebi.

Pravo proslavljanje Boga vredi mnogo. David je ovo znao pa je rekao »...niti ću prinijeti GOSPODU Bogu svojemu žrtve paljenice poklonjene.« 2. Sam. 24,24

Cena proslavljanja Boga je naša egocentričnost. Ne možemo istovremeno proslavljati i Boga i sebe.

Jedna od popularnih hrišćanskih pesama pod nazivom »Srce bogoslužjenja«, nosi u sebi jednostavnu ali duboku poruku:

»Doneću ti više od pesme,

Jer pesma sama nije to što želiš.

Ti mnogo dublje vidiš

Nego što se meni čini.

Ti srce moje posmatraš i želiš.«

Suština je, u stvari, da sve bude od srca.

13. BOG ŽELI DA TE UPOTREBI

»Jer David posluživši rodu svojem u volji Božjoj, umre...« Dela 13,36

Da li biste želeli da se jedan ovakav tekst nađe na vašem nadgrobnom spomeniku? Ovo što je rečeno za Davida najbolja je definicija dobro proživljenog života. Svako od nas živi u vremenski i prostorno ograničenom području i ima svoje područje delovanja i uticaja. Ni prošle ni buduće generacije ne mogu da posluže Božjim namerama za ovu generaciju. To možemo samo mi. Bog nam je dao zadatak sada, u ovom vremenu i u ovoj generaciji. Međutim, uprkos velikom poslu i brojnim potrebama, Bog još uvek traži ljude koje će upotrebiti. Biblija kaže: »Jer oči Gospodnje gledaju po svoj zemlji da bi pokazivao silu svoju prema onima kojima je srce celo prema Njemu.« (2. Dnevnika 16,9)

Hoćeš li da budeš osoba koju će Bog moći da upotrebi za svoje namere? Dali će Bog moći da se osloni na tebe sa poverenjem da će posao biti obavljen? Pavle je živeo svoj život sa svrhom. U 1. Korinćanima 9,26 on kaže: »Ja dakle tako trčim, ne kao na nepouzdana, tako se borim, ne kao onaj koji bije vetar.« Njemu je bilo jasno da život ima svoju svrhu i da je najveća sreća pronaći je i ispuniti. Ako čovjek živi ne znajući zašto, ne imajući pravi cilj i svrhu pred sobom, onda zaista sve liči na borbu sa vetrom od koje nema nikakve koristi. Dalje u Filibljanima 1,21 on dodaje: »Jer je meni život Hristos a smrt dobitak.« Kako god bilo, bio živ ili mrtav, ja sam na dobitku kaže Pavle. Ako živim sa Hristom, onda živim pravi život; ako umrem za Hrista sa smislom, onda i smrt ima svoje značenje i brže ću se sresti sa Njim. I u jednom i u drugom slučaju Pavle je na dobitku, jer sa Hristom i od zla koje nam se događa može se izvući korst. Jednom će se istorija završiti, ali će večnost nastaviti zauvek. Kada nam se čini da je teško da ispunimo svrhu koju je Bog postavio pred nas, nemojmo se obeshrabriti. Setimo se nagrade koja će trajati zauvek: »Jer naša laka sadašnja briga donosi nam večnu i od svega pretežniju slavu.« 2. Korinćanima 4,17

Zamislite kako će izgledati kada jednog dana budemo stajali pred Božjim prestolom, okruženi svetom punim one izvorne lepote kakvu je Bog u njega ugradio prilikom stvaranja, konačno svesni koliko veliku zahvalnost dugujemo Bogu za strpljenje koje je pokazao prema našim slabostima, dobrotu, ljubav i pravednost u postupcima, da bi nama obezbedio život bez kraja u savršenom svetu! Tada će se pokazati veličina Njegovih zamisli, pravednost Njegovih postupaka i nepromenljiva ljubav čak i prema onima koji su do kraja ostali nepokorni i samovoljni.

Živimo život sa svrhom. Učimo se i primerom onih koji odbijaju poslušnost Božjim zapovestima i kroz posledice koje takav život donosi. Ne zaboravimo velika iskustva koja nam je Bog dao i neka ovaj svet oseti blagoslov od našeg postojanja. Konačna radost i zadovoljstvo biće pre svega naši.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2009.
Za internu upotrebu